

Miley Cyrus

CĂLĂTORIA UNEI STELE

Miley Cyrus

CĂLĂTORIA UNEI STELE

de MILEY CYRUS
și Hilary Liftin

Traducere din limba engleză de
Aura Pipeaua

MILEY CYRUS. MILES TO GO

Copyright © 2009 by Smiley Miley, Inc.

Originally published in the United States and Canada by Disney•Hyperion Books, an imprint of Disney Book Group, as MILES TO GO. This translated edition published by arrangement with Disney•Hyperion.

„Bottom of the Ocean“ (Tim James/Antonina Armato/Miley Ray Cyrus)

© 2008 Seven Summits Music obo Itself, In The Mouth Of The Wolf Publishing and Tondolea Lane Music Publishing (BMI)/Antonina Songs.

All Rights Reserved Used by Permission.

All insert and back cover photos are courtesy of the Cyrus family, Jason Morey, and Terry Chupak.

Miley handwriting font created by Chank Diesel.

Book design by Roberta Pressel.

Miley handwriting font created by Chank Diesel.

Book design and cover design by Roberta Pressel.

Photos on pages 13, 81 and 185, front cover and spine by Andrew Macpherson.

MILEY CYRUS. CĂLĂTORIA UNEI STELE

Copyright © 2013 Editura Galaxia Copiilor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CYRUS, MILEY

Călătoria unei stele / Miley Cyrus; trad.: Aura Pipeaua. –

București: Galaxia Copiilor, 2013

ISBN 978-606-8434-00-1

I. Pipeaua, Aura (trad.)

821.111-93-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **Galaxia Copiilor**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **Galaxia Copiilor**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania,

without the written permission of **Galaxia Copiilor**, is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **Galaxia Copiilor**.

Editura **Galaxia Copiilor**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30 ; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@galaxiacopiilor.com

www.galaxiacopiilor.com

Redactare: Mădălina Vasile

Corectură: Anca Tach

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Dedicată primei mele iubiri! Singurul om care mă înțelege.

Cel care va avea, pentru totdeauna, cheia inimii mele.

Cel pe care sunt destul de norocoasă să-l numesc

nu doar „cel mai bun prieten“, ci și „eroul“ meu.

Această carte este dedicată memoriei bunicului meu

(lui Pappy al meu). Te voi iubi mereu! Îți mulțumesc

pentru că răspunzi rugăciunilor mele.

Pupici și îmbrățișări!

Miley

P.S. Mi-e dor de tine!

ÎNAINTEA ÎNCEPUTULUI

Introducerea la introducere este o ciudățenie. Dar, întrucât este pentru prima dată când cartea mea va vedea lumina tiparului, mi se pare cel mai potrivit moment să-mi împrăpătez amintirile.

Zilele trecute, am auzit pe cineva spunând: „Tinerii nu știu să aprecieze tinerețea.“ Nu-mi amintesc cine spunea asta, dacă era mai în vârstă, mai tânăr ori trecut de prima tinerețe, dar afirmația m-a izbit și m-a pus pe gânduri. Cam ca atunci când vezi un apus splendid care pur și simplu ți se întipărește în minte, și te face să te gândești la toate apusurile de mai înainte. Nu vreau să-mi irosesc tinerețea. Timpul zboară cu viteză și știu că, dacă nu încetinesc cumva, voi pierde unele dintre cele mai frumoase momente ale vieții. Este unul dintre motivele pentru care mi-a plăcut atât de mult să lucrez la această carte. După cum spuneam, *Călătoria unei stele* este unul dintre acele puncte de oprire în care îmi trag sufletul și îmi analizez oportunitățile.

Sunt îndrăgostită de apusuri!

Și, da, am atâtea pentru care să fiu recunoscătoare!

7 lucruri pe care le-am făcut de când a apărut această carte

1. am lucrat la un nou CD
2. am făcut un nou film
3. am petrecut timp cu prietenii și familia
4. am înregistrat un cântec cu un vechi amic
5. am văzut-o pe Hannah Montana rulând pe marile ecrane!
6. am primit o capră (mulțumesc, tati!)
7. am devenit dependentă de Twitter! (apoi, am renunțat la el!)

Vă spuneam că, în perioada asta, sunt foarte interesată de apusuri, în mare parte din cauza Insulei Tybee, din Georgia. Acolo am filmat *Ultimul cântec*. Filmul se bazează pe cartea lui Nicholas Sparks*, iar Veronica „Ronnie“ Miller, personajul pe care îl interpretez, nu putea fi mai diferit de Hannah Montana. Mi-a plăcut provocarea.

* Ador
munca lui!

Filmul este magic. Dar la fel este și Insula Tybee. De fapt, sunt cât se poate de sigură că insula are un fel de putere uimitoare de a te liniști. De cum am ajuns acolo, am fost atât de fericită! Stăteam pe veranda casei pe care am închiriat-o împreună cu mama, beam ceai și priveam apa ore în șir. Îmi plăcea să cânt la chitară pe veranda aceea, să privesc delfinii și, pur și simplu, să mă regăsesc. Uram gândul că trebuia să plec. Când în sfârșit a venit momentul, am plâns zile întregi*. Mama îmi tot spunea cât sunt de norocoasă că am avut șansa să mă bucur de ceva atât de magic și de uimitor și care va continua să existe în film și în prietenii pe care le-am legat**. A durat ceva timp, dar mi-am revenit, iar acum știu că vorbele ei erau adevărate.

* Voi reveni la asta mai târziu!

** Vă iubesc, distribuție și personal tehnic!

Nu aș fi înțeles toate astea dacă m-aș fi lăsat, în continuare, pradă emoției. Încerc din răspuțeri să țin aceste amintiri aproape de inima mea. Vreau ca în zilele mohorâte să fiu în stare să mi le amintesc, așa cum, peste ani, voi putea reciti această carte retrăindu-le. Cum spuneam, nu vreau ca uitând de tinerețea mea, să o irolesc.

Desigur, sunt câteva lucruri pe care mi-ar PLĂCEA să le uit. Cine nu are un moment pe care să dorească să-l facă să dispară? Nu vreau să mă plâng și nici nu încerc

Și tu îți dorești,
știi bine!

să atrag compasiunea – dar, odată ajuns în lumina reflectoarelor, oamenilor le place să se asigure că nu uiți momentele neplăcute. Există multă ură în lume. Tata îmi spune mereu că trebuie să am obrazul gros și să nu-mi pese de ceea ce spun oamenii, dar nu e deloc ușor. Îmi place să spun ce gândesc. Îmi place să fac ce îmi doresc. Asta înseamnă să fii copil, iar părinții și prietenii mei vor să mă bucur cât pot de copilărie. Uneori, însă, oamenilor le place să spună lucruri care dor. Îmi poți reproșa că încerc să par profundă! Și poate că obrazul a început să mi se îngroașe, pentru că încep să-mi dau seama că nu pot mulțumi pe toată lumea. Sunt norocoasă că mi se ivesc toate aceste șanse. Îi mulțumesc în fiecare zi lui Dumnezeu pentru ele.

Acum pot marca un nou moment. **Am intrat într-o nouă etapă a vieții mele și lucrurile sunt într-o continuă schimbare. Dar, asemenea apusurilor de soare pe care le vedeam pe Insula Tybee, momentele care au trecut vor rămâne cu mine.**

INTRODUCERE

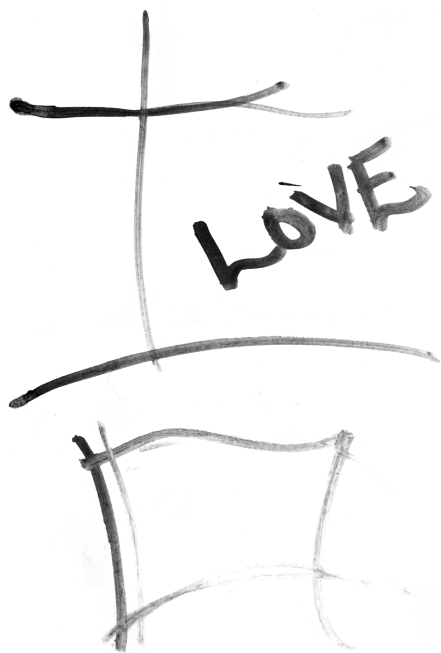
Bine, poate că o să ți se pară un punct ciudat de pornire, dar mă gândesc mult la mâinile mele. M-am născut stângace. Tatăl meu este și el stângaci, dar este absolut convins că eu sunt dreptace. Și asta pentru că el spune mereu că stângacii trebuie să „învețe lumea invers“ și știu că i-a fost greu să găsească o chitară pentru stângaci. Oricare ar fi fost motivul, din momentul în care am început să scriu, m-a obligat să-mi folosesc mâna dreaptă. A funcționat. Sunt stângace pentru toate celelalte lucruri, dar de scris, scriu cu dreapta. Așa că, dacă nu vă place scrisul meu de mână, vorbiți cu tata!

Doar ca să-mi bat joc un pic de „stângăcia“ mea, am citit o carte de caligrafie și am început să învăț să scriu litere chinezești. Cu dreapta. Într-un avion. Zburam cu o cursă charter din Los Angeles la New York. Zborul era cu turbulențe, cerneala s-a vărsat de cel puțin două ori, reușind să o împrăștiu pe mine, pe hârtie, pe scaunele avionului și apoi în baie, în momentul în care am încercat să curăț mizeria. Mama țipa la mine pentru că murdărisem

peste tot de cerneală, dar eu eram foarte concentrată pe ceea ce făceam.

Cuvântul „caligrafie“ provine din grecescul „scriere frumoasă“. Credeți-mă, oameni buni, dacă grecii ar fi văzut ce făceam eu, inventau un nou cuvânt. Dar dintr-odată devenisem obsedată. Desenam, în mod repetat, caracterele pentru „dragoste“, „noroc“, „viață“ și „cunoștințe“, la început încet și cu grijă, ca un copil de grădiniță care abia învață să scrie, apoi mai repede și mai bine.

una dintre
primele
încercări -
dragoste

Bine că avionul nu era echipat cu instalație de marcare pe cer, că poate aş fi încercat să conving pilotul să deseneze simbolul pentru „Zgâlțâie“. Trebuie să existe un caracter chinezesc vechi pentru asta, nu-i așa?

7 pasiuni de care am fost obsedată mai mult de 5 secunde

1. caligrafia

2. să fac mărgele

3. să tricotez (pentru două secunde)

4. oracolul

5. să citesc povestea de viață a lui Einstein

6. să fiu biolog marin

7. moda de lux

Unii oameni cred că scrisul de mână scoate la iveală toate secretele tale – că înclinările, rotunjirile și punctele mâzgălite pe lista de sarcini de îndeplinit sau de pe un bilet trimis în oră îți arată tot ce trebuie să știi despre o persoană. Ideea e super, deși cred că singurul lucru pe care cineva l-ar putea spune despre mine, după felul în care scriu, este faptul că ar trebui să scriu cu dreapta. Fac aproape toate celelalte lucruri cu mâna stângă: îmi pieptăn părul, deschid ușile, țin furculița și țin caii de hățuri. Și știți, cumva tatăl meu avea dreptate: **Cred că lumea merge uneori în sens invers, chiar și atunci când fac totul să meargă în direcția corectă.**

Poate pentru că le-am analizat atât de mult, am fost mereu excesiv de protectoare cu mâinile mele. Știu, știu: sună ciudat*. Dar, pur și simplu, simt că mâinile mele sunt importante. Toată energia mea se trage din ele. Tot ce fac vine de la ele.

*s-ar putea să citești cuvântul „protectoare” de multe ori în această carte sau cel puțin să gândești astfel.

Mâna dreaptă se ocupă de partea artistică. Mă folosesc de ea ca să cânt la chitară și să scriu. Stângă este pentru grija față de ceilalți. Cu ea o pieptăn pe sora mea. Îmi țin prietenii de mână. O mângâi pe Sofie, cățelușa mea, până adormim. (Și, ocazional, pentru a-l plesni peste ceafă pe fratele meu Braison când mă enervează. Știu la ce vă gândiți, dar toți avem niște limite!)

Am permis ambelor mele mâini să alunece libere pe pian, căutând notele corecte. Tot ele îmi controlează gândurile când scriu în jurnal. Ele răsfoiesc Biblia în locul meu, descoperind adevăruri. Ritmul unui nou cântec se naște în timp ce bat darabana pe masă. Îmi găsesc drumul, chiar și în momentele grele. Vreau ca tot ceea ce fac să fie artistic și minunat. Tot ce însemn eu, tot ce spun și speranța și bucuria pe care le răspândesc, totul pornește de la mâinile mele.

Sunt dreptace? Sunt stângace? Nu sunt nici una, nici alta? Sunt cântăreață sau actriță? Sunt o figură publică sau un om obișnuit? De ce nu pot fi toate aceste lucruri? Apar la televizor. Scriu o carte. Dar, totodată, îmi place la nebunie să stau acasă cu familia. Și, în mintea mea, sunt singură – în sensul bun al cuvântului. Sunt aceeași persoană pe care tu o cunoști de la televizor, din fotografii, poate chiar din cartea asta? Sau suntem, fiecare dintre noi, mai alunecoși și mai greu de definit? Cine sunt eu să spun lucrurile astea?

Cei mai mulți mă știu drept Hannah Montana, dar Hannah e un personaj de televiziune. Ea e ficțiune. Desigur, am adus mult din ceea ce sunt eu în acest personaj. Am încercat să o înzestrez cu viață. Dar asta nu o face reală, și în niciun caz nu o face să fie *eu*. Cartea asta îmi

aparține pe de-a-ntregul – prima mea șansă să-mi spun povestea cu propriile cuvinte. Dar, ca să-mi spun povestea, trebuie să vorbesc despre Hannah. Și e în regulă. Deoarece cred că așa au ajuns oamenii să facă legătura între Hannah Montana și Miley Stewart – cele două alter-ego-uri ale mele de la televizor. **Fiecare dintre noi are mai multe fațete. Cine suntem – și cine am putea deveni dacă ne urmăm visurile.**

Se pare că nu evit niciodată întrebările legate de mine: dau interviuri la TV, la radio și pentru reviste; vorbesc cu paparazzi și cu străinii de pe stradă. Le spun oamenilor, în repetate rânduri, (și, până acum, a fost mereu adevărat) că turneul merge grozav, spectacolul e foarte distractiv, iar eu sunt atât de mândră de albumul meu. Dar nu vine nimeni vreodată să mă întrebe: „Hei, cum te simți în legătură cu mâinile tale? Cum se regăsesc ele în ceea ce faci? Ce înseamnă ele pentru tine?” *Surpriză! Surpriză!* Această carte este locul în care pot explica, pot glumi, pot inspira și pot explora ceea ce într-adevăr contează pentru mine. Vreau să răspund întrebărilor care nu mi s-au adresat niciodată. Vreau să las garda jos. Vreau să vorbesc despre însemnătatea muzicii pentru mine, și vreau ca oamenii să vadă că viața mea nu înseamnă numai soare și curcubeie. Nu înseamnă că n-am fost

niciodată rănită sau tristă. M-am simțit apăsată, nedorită, tristă, plictisită și singură. Și am simțit, de asemenea, bucuria completă și recunoștința. Vreau să împărtășesc și altora cine sunt cu adevărat – nu imaginea perfectă, prelucrată în photoshop sau imaginea strălucitoare de pe copertele revistelor, ci un copil născut în Nashville, de condiție medie, care o adoră pe Marilyn Monroe, urăște legumele și care mereu a avut idei trăs-nite despre propriile mâini.

Când am început să lucrez la această carte, aveam cincisprezece ani și am împlinit șaisprezece până la finalul ei. Sunt destul de tânără să scriu despre viața mea. Dar sunt considerată destul de tânără pentru o mulțime dintre lucrurile pe care le fac și de care mă bucur. Nu e nimic rău în a fi tânăr. Oamenii tineri au multă energie! Avem multe de spus. N-am fost niciodată în pană de gânduri, idei sau păreri. Știu că încă sunt la începutul vieții. Am pornit într-o călătorie incredibilă care se derulează cu viteza luminii. Așa că, vreau să așez chiar aici o bornă kilometrică – la această cotitură – și să privesc imaginea ei cum se pierde în zare, pe măsură ce eu îmi continui drumul. Sper că îți poți lua un moment de respiro și să te bucuri de călătorie* să petreci puțin timp cu mine pentru un timp.

* Ignoră
metafora
călătoriei!

vezi!
Am progresat.

BORNA 1

Ieși din tipare!

Lyric și Melody

Într-o perioadă, am avut doi pești. Eram obsedată de ei. Se numeau Lyric și Melody. Uneori, când ar fi trebuit să scriu, mă așezam și priveam bolul în care înotau în cerc. În acest timp, pe pășune, caii noștri alergau liberi; dar eu nu scăpam din ochi cei doi pești care înotau, încontinuu, în lumea lor de sticlă. Erau atât de frumoși. Era suficient să-mi pun mâinile împrejurul vasului, ca să știu că ceva minunat se află înăuntru. Viața într-un bol.

Viața într-un bol este un miracol, dar și o capcană. Lyric și Melody erau blocați, condamnați să urmeze același fir al apei, pentru totdeauna. Lumea lor nu se lărgea niciodată. Nu aveau să aibă niciodată parte de aventurile căpitanului Nemo, nu aveau să afle niciodată cine erau ei cu adevărat. Priveam, cu ochii mari, mica